

„Novi Čas“ izhaja:

ob četrtek popoldne.

Rokopisi naj se pošiljajo do srede
zjutraj na uredništvo v Gosposki
ulici št. 6, drugo dvorišče.

Odgovorni urednik:

Anton Šinigoj.

NOVI ČAS

„Novi Čas“ stane:

za celo leto 4 K
„ Nemčijo 5 „
„ ostale dežele 6 „
„ posamezne štev. 10 vin.

Oglasi po dogovoru.

Upravništvo je v Gosposki ulici št. 6
drugo dvorišče.

Lastnik: Konsorcij »Novega Časa« v Gorici.

Naše geslo k novemu letu 1915.

Morda ni še nihče kedaj na svetu s takimi občutki gledal k novemu letu, kakor gledamo vsi k letu 1915. Kaj nam prinese? To vprašanje sili iz vseh na dan; toda zaman pričakuješ odgovora nanj. Vsak se pa zaveda, da živimo v resnih časih. Naj se oziram na bojišča, kjer naši vojaki, naši znanci in prijatelji, da dragi člani naših družin, v nepopisnih naporih s čudovitim zatajevanjem prenašajo rane, mraz, glad, težka pota pri brambah za domovino; ali naj se oziram po lazaretih in bolnišnicah, kjer dragi naši vojaki trpijo molče na dobljenih ranah; ali naj se še ozremo daleč ven čez avstrijske meje, kjer toliko izmed naših vojakov gledajo kot vojni vjetniki z velikim hrepenenjem v domovino nazaj — povsod nam oznanjajo obrazi in srca, da se nahajamo v resnih časih. In če se spomnimo vseh onih, ki so pri izvrševanju svojih vzvišenih dolžnosti našli že hrabro smrt in počivajo v neznanih grobovih, in če se spomnimo tudi onih, ki v žalni črni obleki plakajo doma za svojimi dragimi, potem lahko kar čutimo, kako resni in težki so časi sedaj. Na to nas opozarja hoté in nehoté vsak človek, s katerim govorimo; vsak list, ki ga dobimo v roké, vsa pota, po katerih hodimo in skrbi, ki so združene z njimi.

Novo leto pričenjamo. Pričenjamo je kot katoličani. Res globoko usodno bi bilo za nas, če bi se tega v polnem obsegu ne zavedali! Zato vemo, da čuje Božja previdnost nad nami. In ako stoji v svetih knjigah zapisano, da niti ena luč ne pada z glave brez vednosti in volje Božje, tedaj se s toliko večjo silo zavedamo, da motri svetá Gospodar s posebno pozornostjo velike dogodke, ki sedaj pretresajo narode in države. Nič, prav nič se ne vrši brez Njegove vednosti in volje. In vse služi načrtom, ki jih On ima bodisi gledé narodov in držav bodisi gledé posameznikov.

Svet je stvarjen in vse kar živi in se razvija v njem, da na en ali drug način proslavi neskončno popolnega Boga, toraj ne samo Njegovo modrost in Njegovo ljubezen, ampak tudi Njegovo pravičnost in Njegovo svetost. Povsem napačno sodi Boga tisti, ki misli in govori, kako je vendar mogoče, da more On toliko neizmernega zla pripustiti. Ali je morda zlo, če odpirajo radi vojske milijoni in milijoni svoja srca ljubezni do trpečega bližnjega, kar bi drugače ne bili storili; ali je morda zlo, če radi vojske nešteti hodijo zopet v cerkev in k zakramentom, ki prej tega niso delali, ali je morda zlo, če vojaki tako radi molijo in se greha varujejo, ko prej na to niso mislili; ali je morda zlo, če je radi vojske kar izginito toliko pohujšljivih plesov, toliko ponočevanja in pijančevanja in v vsem tem toliko greha; ali je morda zlo, če nešteti trpijo, morda grozno trpijo — a prenašajo vse potrepljivo radi Boga? Tu vidimo, kako more biti ravno vojska povod tolikemu dobremu!

S tem pa nikakor nečemo vojske hvaliti. Nikdar tega! Kristus je prinesel mir na svet in svoj mir daja vsem, ki Njemu sledijo. Vojska je delo ljudi. In ker Bog prostosti človeku ne krati, zato rej pripusti, da si ljudje, oziroma narodi in države v svojem Božji volji nasprotujočem pohlepu izzivajo vojske drugi proti drugim in stvarjajo s tem sebi samim neizraznega trpljenja.

»Iščite najprej Božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo vam bo privrženo« — tako govori večna Resnica, Bog sam! Če bi vsi ljudje vestno izvrševali zakone Božjega kraljestva, bi vojske nikdar ne bilo — vse, kar spada k pravi zemski sreči, bi ljudem, bi narodom bilo dano kar po vrhu kot nameček. O da bi se to moglo goditi! Da bi ta zavest prešla globoko v dušo nas vseh in vsega slovenskega ljudstva sploh! Najlepši razvoj, najlepša bodočnost mu je na podlagi Božjih besed samih zagotovljena! Naj služijo to-

rej sedanji resni časi nam vsem, da ugotovimo odkrito, kako mi, kako naš narod izvršuje zakone Božjega kraljestva...

Blagor narodu, če ga vojska privede do silne neomahljive odločitve, zakone, kakor jih Bog oznanja v desetih svojih zapovedih in tolmači po svoji Cerkvi, vedno ceniti in sveto izvrševati. Vsa zemška sreča mu je zagotovljena...

Zato si tudi »Novi Čas«, ko gre v novi obliki ven med ljudstvo, za pravec svojih smotrov in vsega svojega delovanja ne more izbrati lepšega gesla kakor so besede evangelija: »Iščite najprej Božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo vam bo privrženo«.

V moči tega gesla gremo naprej pod praporom onega češčenja, kateremu je posvečen prvi dan novega leta 1915. Prvi petek je. Božje Srce našega Izveličarja stopa pred nas, da mu podajamo zadoščenja za žalitve, ki so Njemu veljale, in da se ob tem spoznanju dvignemo za l. 1915 in vse naslednje čase do svetega sklepa: Iščimo najprej Božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo nam bo privrženo.

Sv. Oče zopet govori za mir.

Dne 24. dec. je sv. Oče sprejel kardinala, ki so mu prišli voščiti za Božič. V ugovoru se je sv. Oče zahvalil za voščila in se močno ganjen s proslavljajočimi besedami spominjal svojega velikega predhodnika, papeža Pija X. Nato je izvajal: »Med voščili sv. kolegija se sv. očetu nobeno ne zdi bolj primerno za božični praznik in bolj soglasujoče z željami vseh src, nego ono za mir. Tej želji posveča papež svojo posebno skrb, ganjen zbog mračnih dogodkov, ki že pet mesecev povzročajo žalost po vsej zemlji. Žalibog je Previdnost hotela, da njegov pontifikat ne stoji v znamenju veselja. Med tem ko so novega papeža v mnogih krajih dejansko hoteli pozdraviti z veselimi glasovi, je bil v resnici sprejet z orožnim in bojnim hrukom. Od nastopa svojega pontifikata se je sv. oče zavedal svojega visokega mirovnega poslanstva in tako v svojem javnem delovanju kakor tudi v zasebnih krogih ni opustil nobene poti in nobenega prizkusa, da bi dosegel ugoden sprejem svojim mirovnim prizadevanjem. V to svrhu se je bavil z mislijo, da bi predlagal premirje za božične praznike, upajoč, da bi se tako vsaj vliil balzam na rane, ki jih povzroča vojna, ako že ni mogoče pregnati črne vojne pošasti. Žalibog ta krščanska papeževa vzpodbuda ni bila venčana z uspehom. Sv. oče pa hoče svoja prizadevanja iz vseh moči nadaljevati, da se pospeši konec vojne in omilijo njene žalostne posledice.

Sv. oče je, ne brez nade na dober uspeh, nastopil za izmenjavo vojnih ujetnikov, ki so nesposobni za nadaljno vojno službo. Dalje je izrekel željo, da duhovniki, ki so zmožni jezika vojnih ujetnikov, le-tem prinašajo tolažbe in se jim ponudijo za posredovalce med njimi in njihovimi družinami, ki so morda v strahu in skrbeh radi njihove usode. Sv. oče je priporočil duhovnikom in laikom, naj v javnih in zasebnih molitvah prosijo Boga, da reši svet strašne vojne šibe. Nato je sv. oče izrazil svojo iskreno željo, da se vojna konča, kakor tudi željo, da bi vladarji in ljudstvo danes zaslišali nebeški glas, ki oznanja nadzemske darove miru. Sv. oče trdno upa, da bo Bog to njegovo željo uslišal in pozivlja vse, ki ga obdajajo, da se pridružijo njegovim molitvam, da se ta želja izpolni. Sv. oče je zaključil svoj nagovor z voščili sv. kolegiju in nato podelil apostolski blagoslov.

Bodočnost Avstrije.

Kako si nekateri Nemci, ki pa so seveda le redki, predstavljajo razmere po vojski v Avstriji, nas podučuje članek, ki ga je napisal v božični številki »Grazer Volksblatt« dvorni svetnik dr. Karl Hugelmann. V članku razmotriva o nalogah,

ki bi jih po vojski Nemci morali v Avstriji prevzeti, ter pravi med drugim sledeče:

»Toda tudi še druga, doslej premalo vpoštevana resnica je v tej veliki vojski prišla, kakor upamo, do prepričevalne moči za vse narode v Avstriji in v prvi vrsti za avstr. Nemce. Nemci v Avstriji so v teku stoletja vsled razvoja podonavske monarhije bolj in bolj izgubljali politično zvezo z Nemčijo, dokler se vsled boja l. 1866 konečno ni izvršila popolna ločitev državne zveze. Takega zgodovinskega razvoja ni mogoče zaježiti in obrniti. Avstrijski Nemci morajo ostati zunaj Nemčije; kajti to hoče Nemčija sama in mora hoteti radi zgodovinske nujnosti.

Naloga avstrijskih Nemcev je, da v zvezi z malimi narodi vzhoda, ki so se za samostojni državni obstoj prešibki, priklopili Avstriji, vodijo veliko državo, ki je po svojem izvoru in nemškem vplivu naravnih zaveznik Nemčije. Toda ta podonavska država kot celota ne more biti nemška. Dvoje nemških cesarstev, to bi bilo preveč v načelih zgodovine, bilo bi protislovje v samem sebi. V združitvi raznih narodov v eno državno celoto tiči posebnost avstrijske države in s tem je posebnost državne naloge dana. Nemci tu lahko vodijo, a vladati ne morejo. Avstrijski Nemci so v podonavski monarhiji posredovalci med nemško in tujo kulturo. Oni morajo ostale narode pritegniti v kulturno življenje. Uspešno pa morejo to vršiti le, če spoštujejo tujo narodnost, če so si v svesti, da imajo dajati, a tudi prejemati. Velika državna naloga Avstrije je, da ustvarijo iz združitve narodov državno enoto, ki ne zatira nobenega naroda, ampak nasprotno vsakemu narodu daje državno varstvo za svoje narodne posebnosti, državno enoto, ki ne odnečuje tekmo svojih narodov za dobne kulture, ki pa onemogočajo razvoj posameznih plemen za gospodstvo. Avstrijski Nemci se v tej veliki vojski bore v isti vrsti z Nemci Avstrije. Sad tega medsebojnega boja mora biti spoznanje, da je tudi v miru v Avstriji prostora dovolj za skupno delo. Če je v sili in značilno čustvo notranje skupnosti narodov postalo živo, potem se bodo tudi dobile državne oblike, ki so primerne naravi avstrijske države in posebnosti njenih narodov. Na to delati, je sveta dolžnost vsakega Avstrijca, to je največja in zato najnujša naloga, ki nam jo nalaga vojska. Rešiti se da, če bo duh krščanstva, ki združuje narode, preširil močnejše ko prej vse naše duševno življenje; to naj bo v tem resnem dogodku polnem letu naše božično voščilo.«

Vidimo, da je tukaj res mnogo pametnih misli. Strinjamo se popolnoma, da more razmere med narodi v Avstriji urediti le duh pravega krščanstva, ki hoče enakopravnost in pravičnost za vse in daje na podlagi medsebojne ljubezni vsakemu narodu, kar mu tiče. — O drugih mislih se da seveda še dalje razpravljati. Izražamo pa željo, da bi se še pomnožilo število takih mož med Nemci, ki bi na tak način glede Slovanskih narodov pravično mislili in čutili.

Svetovna vojska.

Tudi za božične praznike so se vršili hudi boji na vseh bojiščih.

Boji z Rusi.

Ravno na sveti večer in celo sveto noč so Rusi, kakor nalašč, s podvojeno silovitostjo napadali naše čete, ki so se v teh bojih hrabro držale. Na sveti večer so grmeli topovi, cvrčali šrapneli in delovali bajoneti kakor ob navadnih dneh tega velikanskega boja.

Zelo važno je poročilo o bojih v Galiciji. Medtem, ko se naš položaj ob spodnjem Dunajcu ni izpremenil, je imela silna ruska ofenziva uspeh, da so Rusi zopet prišli v posest kotlin pri Krosnem in Jaslem. Dne 17. decembra so bili Rusi vrženi iz svojih postojank na črti Krosno - Zakliczyn. Dne 20. decembra so se vršili hudi boji na fronti Krosno - Tuchow, naslednji dan so Rusi prešla v ofenzivo. Dne 21. decembra je poročal generalni štab, da so se Rusi v Galiciji z zelo močnimi si-

lami zopet postavili v boj. Na sveti večer in v sveti noči so Rusi s svojimi silnimi napadi prisilili naše čete, da so se nekoliko umaknile. Nasprotno so pa naši zavzeli prelaz Usrok in potisnil Ruse proti Lisku kar je za naš položaj zelo važno.

Naše čete so prodrle do Liška, ki je od Pzemisla oddaljen kakih 50 km. Rusi v Galiciji sedaj zelo napadejo, ker so v veliki nevarnosti, če jih naši vržejo nazaj. Če bi se namreč nam tu posrečilo, da bi porazili Ruse, bi se morali umikati le v smeri, kjer se združita Visla in San. Stišnjeni bi bili med obe reki, Pzemisl bi bil oproščen in posadka prosta. To Rusi tudi gotovo vedo in hočejo za vsako ceno preprečiti. Ranljiva je pa ruska meja črta še na neki drugi točki: med Tamaszowom in Kielci, ki naravnost vabí, da se prodre. Če le eden obeh navedenih slučajev za nas ugodno izpade, moremo šele govoriti o popolnem uspehu novih operacij in moremo zaupljivo pričakovati bodočih dogodkov.

Zdi se, da ruski glavni poveljnih Nikolaj na bojišču sedaj uporablja isto taktiko kakor Hindenburg in Hötendorf. Hindenburg je z navalom na Poljsko hotel prisiliti Ruse, da se umaknejo iz Galicije, ruski Nikolaj pa hoče s svojo protiofenzivo v Galiciji prisiliti Hindenburga, da se umakne z Poljske. Nikolaj v tem slučaju računa na svojo številno premoč in skuša ne glede na žrtve paralelizirati nemške uspehe na Poljskem.

Na severnem Poljskem so Nemci napredovali. Nemške čete stoje sedaj na desnem bregu Bzure, nekaj kilometrov južno od Sohačeva. V posesti imajo prelode čez reko Pisia (desni dotok Bzure) in bodo najbrže bombardirali Sohačev. Prednje nemške čete so le še 40 km oddaljene od Varšave. Od Soldava proti jugu so Nemci zavzeli ruske postojanke pri Mlavi. — Nemci se imajo za svoje uspehe v veliki meri zahvaliti železniškemu omrežju. Iz tega se vidi, kako velikega strateškega pomena so železnice in v bodoče se bo gotovo po vseh državah gledalo na to, da se, posebno v obmejnih krajih, železniško omrežje čimbolj zgosti.

Kakor poročajo uradno 29. decembra, se je ruska 8. armada, ki operira proti Karpatom, močno ojačila. Zato so se naše čete umaknile na vrhove karpatških prelazov in gora.

Boji s Srbi in Črnogorci.

Uradno poročajo dne 27. decembra: Na balkanskem vojnem prizorišču še vedno traja mir. Izvzemši neznatne obmejne dele Bosne in Hercegovine in južne Dalmacije je ozemlje naše monarhije prosto sovražnika. Ozki pas Spič - Budva so zasedli Črnogorci že ob pričetku vojske.

Črnogorski napadi na Boko kotorsko so se popolnoma izjalovili.

Njihove francoske topove, ki so jih bili spravili na obmejne višine, je naša trdnjavska in ladijska artilerija že pred dalje časom nadvladala in prisilila, da so ustavili ogenj.

Ravnatoko neuspešno je, kakor znano, poteklo ponovno obstreljevanje posameznih obrežnih zgradb, ki so je prevzeli oddelki francoskega brodivja. Vojna luka je torej trdno v naših rokah.

Vzhodno od Trebinja se nahajajo manjši črnogorski oddelki na hercegovinskem obmejnem ozemlju.

Končno stoje vzhodno od drinske črte Foča - Višegrad srbske sile, ki se od ondi tudi začasa naše ofenzive niso bile umaknile.

Dne 24. dec. so naši odbili črnogorski napad na Bilečo. — Srbi so razstrelili zemunski most. Flzm. Potiorek je upokojen. Za poveljnika balkanskih armad je imenovan nadvojvoda Evgen, za vojaškega poveljnika v Bosni pa general Sarkotič.

Boji na zahodnem bojišču.

Dne 25. dec. so Angleži s svojim zračnim in pomorskim brodivjem napadli nemško bojno luko Kuxhaven; a Nemci so jih odbili. Isti dan pa so nemški letalci pripluli nad London in metali dol bombe.

— Dne 18. dec. so Francozi in Angleži pričeli z ofenzivo na celi črti. Ta veliko ofenziva se je končala že po desetih dneh, in sicer za zavezniške neugodno. Nemci so povsod odbili napade, na mnogih točkah pa celo napredovali. Uradna pariška poročila, ki so tolažila francosko prebivalstvo s tem, da je zahodna nemška fronta oslabiljena, ker so Nemci svoje glavne sile poslali na vzhodno bojišče, uporabljajo sedaj ista sredstva — samo obratno —, da bi opravičila izjalovljenje Joffrejevih načrtov. Nemci so baje prepehali močne čete z vzhoda na zahod.

Na morju.

Iz Carigrada poročajo, da se je ob turški obali pri Jafi potopila francoska bojna ladja »Admiral Charner«. Baje je utonila tudi vsa posadka, ki je štela 375 mož.

Japonska.

Nočejo še potihmiti glasovi, da Japonska pošlje svoje vojaštvo v Evropo Rusom in Francozom na pomoč. Baje je odstopila Japonska Rusiji svoje težke topove. Za to ji je Rusija odstopila polovico otoka Sahalin. V japonskem državnem zboru so bili veliki viharji, ker je opozicija ugovarjala, da Japonska pomaga Rusom in Angležem.

V Albaniji revolucija. Lahi zasedli Valono.

Proti Essad paši je v Albaniji nastala revolucija. Vstaja so obkolili Drač. V varstvo Italijanov so Lahi zasedli Valono. — Essad paša izganja iz Albanije bolgarsko prebivalstvo, češ, da so Bolgari zlo za Albanijo.

Na Kavkazu.

Iz nejasnih poročil turškega poveljstva se da sklepati le, da so Turki obkolili rusko črnomorsko mesto Batum.

V Egiptu.

Turki so napovedali sveto vojsko novemu kedivu egiptovskemu, ki so ga postavili Angleži namestu dosedanjega, ki je bil kot Turkom prijazen odstavljen.

Novi deželni šef Bosne in Hercegovine prepričan Hrvat. F.Z.M. Sijepan pl. Sarkotić, novi deželni šef Bosne in Hercegovine, je sin graničarskega nadporočnika, rojen v Sinaji na Hrvatskem dne 4. oktobra 1858. Akademijo v Dunajskem Novemestu je za pustil kot poročnik in je bil uvrščen v 16. pehotni polk. Od 1879 do 1882 se je jako delavno udeleževal vseh ekspedcij v okupirano ozemlje. Dne 1. maja 1885 je bil pridužen generalnemu štabu. Leta 1889 so ga — ko stotnika — poslal v Kazan, da je poučeval tam ruski jezik in ruske razmere. Pozneje je Sarkotić kaj živahno pisateljsko deloval, posebno o Rusiji. Leta 1895 je bil pridodeljen kot načelnik generalnega štaba 7. pehotni diviziji v Oskju, je postal major, l. 1898 podpolkovnik, l. 1900 šef generalnega štaba pri vojnopristskiškem poveljstvu v Puti, a l. 1901 polkovnik. Leta 1907 je postal generalni major in poveljnik pehotne brigade v Lincu, a l. 1910. je bil imenovan poveljnikom 44. bramborske pehotne divizije. L. 1911 je bil imenovan feldmaršallantantom in mu je bilo poverjeno zapovedništvo kr. zagrebškega hrvatsko-slavonskega 6. deželno-bramborskega distrikta. Odkrivan je tudi z viteškim križem Leopoldovega reda. — Ljudje, ki poznajo generala Sarkotića os bno, zatrjujejo, da ni Hrvat samo po rojstvu, ampak tudi po čustvu.

Prijateljem „Novega Časa“!

Že 5 let je minulo, odkar je stopil med goriško javnost »Novi Čas«. Danes po preteku 5 let je on najmočnejši slovenski list na Goriškem. Priljubljen se je povsod; kamor je prišel, povsod so ga radi sprejeli.

»Novi Čas« je občeval povsod kakor domači in zato so ga povsod radi imeli. Če je bilo treba, je bil odločen, bil pa je sicer vesel in tudi podučen.

Naše fante in može, ki se sedaj bore daleč od tuji zemlji, je imel vedno zelo pri srcu. Zato so ga pa ti naši fantje tudi širili povsod z največjim veseljem kot svoje glasilo. In glasilo teh naših junakov hočemo širiti sedaj še bolj iz ljubezni do stvarji, ki jo »Novi Čas« zagovarja, in iz ljubezni do onih, katerih glasilo je bil.

Naše žene in dekleta, ki so ostale doma hočejo biti v stiku s svojci zunaj v bojnem viharju. Glejte! »Novi Čas« vam prinaša slike, spomine, pisma in pozdrave z bojišča od onih, ki so vam tako dragi.

In sedaj stopa pred vas v večji obliki. Spremenil je obliko, a načel ne, ki jih bo v bodoče zastopal z isto vnemo in odločenostjo.

Obračamo se do vseh naših gg. zaupnikov in prijateljev s prošnjo, da sedaj ob novem letu posvete svojo posebno pozornost razširjanju našega skupnega glasila »Novi Čas«. Gré tu za list, ki služi le na celum naše katoliške vere, širiti katoliški tisk pomeni, sodelovati pri najlepših na-

logah, ki jih človek more imeti. Širiti katoliški list, pomeni širiti načela in vpliv kraljestva Božjega tukaj na zemlji!

Zatorej pripravljajte ljudem »Novi Čas« na vsakem umestnem kraju, priporočajte ga javno pred vsemi, a tudi po hišah in posameznikom. Skrbite, da poravnajo dosedanje naročniki lista naročnino, ki znaša K 4.— na leto, takoj ob novem letu naprej; in pridobivajte listu novih in takih naročnikov, ki so voljni naročnino plačati naprej.

Zatorej v zaupanju v Božjo pomoč na delo, na delo za »Novi Čas«. Bog vam to delo povrne in je bode blagoslovil!

Poziv črnovojnikom.

Vsi črnovojniki, ki so bili pri pregledovanju od 16. novembra do 31. decembra 1914 spoznani za orožje sposobni, in sicer letniki 1887, 1888, 1889 in 1890, morajo odriniti v vojaško službo, v kolikor že niso bili pozvani v to službo ali pa če so te službe iz ozirov na javno službo ali korist za določen ali nedoločen čas oproščeni, in se morajo 16. januarja 1915 zgledati pri v črnovojniških legitimacijskih listih označenem c. in kr. nadomestnem domobranskem okrajnem poveljstvu.

Za tiste črnovojne letnikov 1887, 1888, 1889 in 1890, ki so zaradi boleznih šele za poznejši termin vpoklicani, velja termin, ki je napisan na njihovem črnovojniškem legitimacijskem listku.

Pri naknadnem pregledovanju po 16. januarju 1915 za sposobne spoznani črnovojniki omenjenih letnikov morajo 48 ur po pregledovanju odriniti v službo.

V interesu vsakega vpoklicanega črnovojnika je, da vzame s seboj par trdnih čevljev oziroma škornjev ali opank, gorke volneno spodnje oblačilo, gorke obleke (volnen telovnik z rokavi, volnen jopič, kožuh, debelo zimsko suknjo itd.), volnene nogavice, čepice proti snegu, zaplestnike, gorke rokavice, gorke odeje in nahrbtnik, vsekako pa jedilno orodje in posodo, če ima vse to. V slučaju, da bo ta oprema uporabljiva za vojaško službo, se povrne v denarju, kolikor je vredno. Priporočila se tudi, da vsak vzame seboj jedil za tri dni.

Črnovojniški legitimacijski listek upravičuje do proste vožnje po železnici in ga je treba pred nastopom vožnje pokazati pri osebni blagajni.

Kdor se ne bo odzval temu pozivu, bo strogo kaznovan po zakonu z dne 28. junija 1890, drž. zak. št. 137.

Današnji številki smo priložili položnice!

Današnji številki smo priložili položnice, po katerih naj blagovoli vsakdo naročnino za l. 1915 v znesku 4 K naprej poravnati!

Onim, ki bi do konca tega meseca naročnine ne plačali, bomo primorani ustaviti list. Primorani smo to storiti, če hočemo, da bo »Novi Čas« redno izhajal in se razvijal.

Naj torej vsakdo takoj izpolni položnico, ki jo dobi z današnjo ali prihodnjo številko!

Srečno in veselo novo leto

zeli

vsem svojim dragim prijateljem, naročnikom in čitateljem

„Novi Čas“.

Novice.

Pastirski list avstrijskih škotov je izšel, deloma še izide po nekaterih škofijah prih. dni. Avstrijski škofje pripravljajo, naj se avstrijski narodi po vzgledu svojega cesarja, ki je 8. dec. posvetil sebe in svojo družino presv. Srcu Jez., v sedanjih viharnih časih tudi sebe posvete presv. Srcu. Na Goriškem se bo posvetitev vršila sredi januarja enkrat.

Za dekana v Tolminu je imenovan naš velezaslužni organizator vlč. g. Ivan Rojec, župnik v Mirnu in dež. poslanec. Naše iskrene častitke novemu g. dekanu!

Sv. Oče lajša gorje grozovite vojske. Papež Benedikt XV., čegar glas za božično premirje je ostal neslišen, sedaj zopet posreduje, da bi si države izmenjale vjexnike. Ta predlog bo najbrže sprejet.

Vojakom na pomoč! Dan za dnem se množe prošnje vojakov za toplo zimsko perilo, posebno za pletene predmete. Slovenska nabiralnica darov za vojake v Gorici v Gosposki ulici 6 je storila že mnogo v tem oziru, za kar gre hvala požrtvovalnosti našega ljudstva, ki je darovalo ponekod kolikor je moglo. Toda sila trka še vedno na vrata. Zato je nabiralnica prisiljena, vnovič prositi dobra srca za pomoč v denarju in blagu. Darove naj se blagovoli pošiljati na Nabiralni-

ce darov za Slovenski del dežele v Gosposki ulici 6/II.

Bog bo povrnil vsem, ki sedaj kaj do brega store onim, ki za nas vse žrtvujejo svoje zdravje in življenje.

Leonova Družba v Ljubljani. Izšla je prva številka „Časa“, ki je glasilo „Leonove Družbe“. Odlikuje se z bogato vsebino, ki mora zanimati vsakega. Razpravljajo nekateri članki tudi o različnih pojavih tekem sedanje vojske, katere bi moral imeti pred očmi vsak izobraženec. Prof. dr. Grivec piše o pravoslavni nevarnosti in poroča o stališču, ki so je nekteri Nemci zavzeli napram Slovanom. Dr. Janko Bratina razpravlja o italijanskem vplivu na znanega patra kapucina Janeza Svetokriškega itd. — Priporočamo zopet vsem, da pristopijo kot člani k Leonovi Družbi. Za letnino K 6.— dobivajo dvomesečno revijo „Čas“ pa še tri druge knjige, o katerih smo že poročali.

Božičnica v vojaški bolnišnici Rdečega križa v Gorici. Kakor že zadnjikrat omenjeno, se je priredila v sredo 23. decembra ob 5 uri zvečer nad vse presr. na božičnico v zgoraj omenjeni bolnišnici. Vršila se je v obedni dvorani osrednjega bogoslovnega semenišča, kjer je sedaj bolnišnica nastanjena. Goste je sprejemal Mons. Castelliz, ravnatelj velikega semenišča. Bilo je zbrane mnogo odlične gospode. Tudi vojaki, ranjeni in bolni so se zbrali vsi v dvorani, če so le mogli stati na nogah. Sredi prostrane dvorane je bilo prelepo napravljeno božično drevesce ali bolje rečeno božično drevo, kajti segalo je od tal do stropa. Prezvisejeni gospod knez nadškof je govoril trikrat, nemški, slovenski in italijanski. V svojih nagovorih, ki so segli vsem do srca, je vojakom povdarjal zvestobo do Boga in domovine, ter slikal ob razlagi pomena, ki ga ima božično drevo, kako je Kristus pogoj vseh čednosti; pozival je tudi vojake, naj se s hvaležnostjo spominjajo vseh onih, ki jim skušajo lajšati bolečine in težkoče vojaškega življenja; naj molijo za vladarja, domovino in tovariše v bojnih vrstah, da bomo od Kristu a, kneza miru, čim preje zadobili zmago in trajen mir. Za petje so skrbeli gg. bogoslovci. Bilo je res krasno, kar so nam podali. Peli so nemški, slovenski in italijanski. Ob koncu je zadonela še slovesno cesarska pesem. Potem so se pred navzočimi gosti delili božični darovi med vojake. Omeniti moramo, da je prav velik del teh darov došel od učenk in gojenk, ki obiskujejo našo vojaško bolnišnico v zavodu č.č. sester de Notre Dame. Prispevale so n. pr. z več kot 9000 cigaretami, prav velikim številom pip, cigar, tobačnic, razglednic, zapisnikov; z veliko množino buteljki najboljšega vina in likerja, z veliko množino oranž, peciva in sladčic; z veliko množino toplega perila itd. itd. Požrtvovalnost, ki se med učenkami in gojenkami pri Notredamah izvaja za ranjene in potrebne vojake, je kar naravnost občudovanja vredna! — Tako je bil pri božičnici vsak vojak prav lep in obilno obdarjen. Gotovo jim ta večer ostane v najlepšem spominu! V imenu vseh sta se dva narednika zahvalila za vso skrb in ljubezen, ki jo vojaki uživajo od strani zdravnikov, č.č. sester, ki jim strežejo in občinstva ki jim je takó udano. — Slovesnost božičnice je trajala skoraj dve uri. —

Kako je cesar praznoval sveti večer. Tudi letos je cesar proslavil božični večer v Schönbrunnu v prisotnosti nekaterih članov dvora. V velikem salonu nadvojvodinje Marije Valerije je bilo postavljeno ozaljšano drevesce, okoli katerega so se zbrali okoli pete ure: Nadvojvode Fr. Salvator, Franc Karel, Hubert, Teodor in Klement, nadvojvodinje Marija Valerija, Hedviga Gertruda, Marija Elizabeta in Matilda, grof in grofica Waldburg-Zeil, višji dvorni mojster podpolkovnik baron Lederer, predsednik komore grof Bellegarde, grofica Bombelles, generalni pomočnik grof Paar in telesi zdravnik dr. Kerzl. Točno ob peti uri je stopil v salon cesar in takoj nato je nadvojvodinja Marija Valerija pričela deliti božične darove. Cesar in vsi navzoči so prejeli po par darov, zaviti v beli papir najfinije vrste. Bili so pa tudi taki darovi, ki niso bili zaviti v papir. Cesar n. pr. je najstarejšemu sinu nadvojvodinje Marije Valerije, nadvojvodu Francu Karlu, ki je sedaj gojenec kadetne pionirske šole v Hainburdu, daroval krasnega konja. Delitev darov se je končala ob šesti uri, nakar je bil souper (večerja). Nato se je cesar vrnil v svoje sobe, a ob osmi uri je šel vladar, kakor navadno v posteljo.

Umrl je v Medani 84 letni posestnik Jožef Jurčič. Imel je 5 otrok, ki so mu že vsi pomrli. 84-letna žena njegova je še živa. Pijan ni bil nikdar.

V Sežani je umrl c. kr. davk. v pok. g. Fr. Gaberšček.

Slovenska čitalnica v korist vojakom. Slovenska čitalnica v Gorici priredi na

Silvestrovo, dne 31. t. m. v dvorani »Gorovskega Doma« večerno zabavo v korist našim vojakom. — Vspored: Petje, godba in veseloigra. Glasbene in pevske točke izvajajo z ozirom na dobrodelni namen z blagohotnim dovoljenjem ravnateljstva tukajšnji učiteljskiški pod vodstvom gosp. Ern. Širca. Začetek ob 8. uri in pol zvečer. Vstopnina: Fotelji po 2 K, sedeži II. vrste 1 K 60 vin., III. vrste 1 K, Stojišča 80 vin., sedeži na galeriji 1 K. Čitalniški člani in šolska mladina plačajo polovico. Predprodaja vstopnic in sedežev v brivnici Fr. Novak v Gosposki ulici.

Nemci se pripravljajo. Za skupno postopanje nemških strank v Avstriji se, kakor poroča graška »Tagespost« nadaljuje pogajanja. Priobčuje tozadevne izjave raznih nemških politikov, ki izražajo željo, da bi do skupnega postopanja prišlo. Poslanec Hummer pa svari pred prevelikim optimizmom. Izjava nemškega krščanskosocialnega poslanca Reinössa citiramo po večerajšnji graški »Tagespost«: »Dosedanji razgovori med merodajnimi osebami nemških meščanskih stran so sicer neobvezni, a osebno in z menoj moji tovariši žele, naj bi napočil trenutek, ko se vse nemške stranke zvežejo v okviru nemško-avstrijske državne ideje. Dunajski župan dr. Weiskirchner je izjavil: Računam na skupen nastop vseh Nemcev v Avstriji, ko se obnovi parlamentarno življenje. Sodim, da se mora to že pripravljati. Hočem sodelovati.«

Iz ruskega ujetništva sta pisala Franc Lupin, organist z St. Andrežu in Andrej Paškulin. Oba sta bila zvesta Orla. Prvi je bil vnet tajnik društva, drugi njegov požrtvovalen predsednik. Bog daj, da se srečno vrmeta. Paškulin je bil ranjen, a je že skoro ozdravel; Lupin pa je ozebel. Prvi se nahaja v bolnišnici v Rezanu, Lupin pa v neki moskovski bolnišnici. Opozarjamo na zanimiva pisma Lupinova, ki jih je pisal svojem.

V srbskem ujetništvu se nahaja uradnik »Goriške Zveze« g. Jožef Fegic. Pisal je domov svoji soprogi iz Skoplja. V Skoplju se nahaja kot ujetnik tudi g. Rijavec, vodja pisarne dr. Novaka. — Iz Niša je pisal domov svojem cerkovnik v Medani g. Anton Simčič.

Ranjen je bil na severnem bojišču g. Leopold Marinčič, organist iz Vitovelj Leži v bolnišnici v Kasso na Ogrskem. Kroglja mu je šla skozi levo roko nad komolecem in skozi pazduho.

Na severnem bojišču je bil ranjen g. Mih. Vrč, učitelj na Otlici.

Vojak v Gorici umrl. Dne 28. dec. so pokopali v Gorici topničarja Ivana Jurko iz Pazina, ki je umrl v tuk. bolnišnici »Rdečega križa«.

Ranjeni in bolni vojaki v Gorici. — Pret. teden so došli v tukajšnje bolnišnice »Rdečega križa« sledeči ranjeni oz. bolni vojaki: Cankar Janez, Trojer Viktor, oba črnovojnika; Vavkman Karl, dragonec; Surko Janez in Leist Julij, oba 8. artil. polk; Venier Josip, Pahor Josip, Bonavia Alojz, vsi trije 97. polk. Furlan Valentin, 7. art. polk. Pavletič Karl, 27. dom. polk. Zuberli Avgust, Milost Rihard, Arnos Jurij, Klanjšček Karl, Gratten Janez, Vidmar Josip, Molar Karl, Bercé Janez, Bitežnik Andrej, vsi želez. stražniki. Pichler Janez in Schuschnitz Maks, oba črnovojnika. Pirc Josip, 47. polk. Faganek Roman, 97. polk. Bearzot Anton, Zuliani Vincenc, Rusig Angel, Velišček Josip, Prinčič Franc, Rosin Angel, Poljanec Fr., Spangher Viktor, Rizzatti Peter, Trevisan Joahim, Fedel Lovro, Peršolja Alojz, Forchiassin Alojz, Mrevlje Alojz, Marušič Jakob, Bavčar Anton, Beneš Anton, vsi 27. polk. Hrib Josip, 5. dom. polk. Cappel Friderik, 47. polk. Alessio Franc, kolezar. Hosko Franc, Tschermenegg Tomaž, Pregelnegg Karl, Zimmermann Gabriel, Zinnaner Janez, Kahr Miha, Wagner Anton, Snež Janez, vsi črnovojniki. Mavrič Alojz, Trevisan Ivan, Bregant Anton, 27. polk. Ruda Konrad 17. polk. Pičulin Josip, 8. art. polk. Modic Franc 22. polk. Šum I., Vrhovec Anton, želez. stražnik. Krenzer Andrej, 8. artil. p. Ušaj Alojz, 97. polk. Delorenzi Karl 27. dom p. Flenini Karl, 7. lov bat. Krušič Anton, želez. stražnik.

V bolnišnici v Budimpešti se nahaja Janez Drole iz Trtnika 19 pri Podbrdu. Dobil je ozeblino.

Pogreša se Janez Jarec, vojak 27. pešpolka, 13. stotnija. Dne 26. avgusta bil je v boju v Galiciji potem se ne ve nič o njem. Kdor bi kaj vedel, kje se nahaja, naj sporoči njegovemu očetu Matiji Jarec, Čadrg pri Tolminu, ali pa g. kuratu v St. Ferjanu pri Gorici.

Pogreša se Alojzij Planišček iz St. Ferjana. Služil je pri 27. polk. 7. st. Pisal je zadnje pismo iz Galicije dne 26. avgusta, potem se ne ve nič o njem. Bil je po poklicu mizar. Ako bi kdo vedel kaj

o njem, se lepo prosi, naj to naznani družini Planišček v št. Ferjanu pri Gorici.

Predsednik „Danice“ ranjen. Na severnem bojišču je bil ranjen stud. vet. Ivan Žgur, predsednik „Danice“, doma na Vipavskem.

Preklicano obrekovanje slovenske duhovščine. »Bonifatius-Korrespondenz« je v 24. številki prinesla med uredniškimi vestmi sledeče pojasnilo: »Da za vedno odstranimo vsako nespodzumljenje, ki je še morda, izjavljamo, da odločno zavračamo vsebino prof. dr. Udetovega, v 17./18. številki našega časopisa objavljenega članka »Katoliško duhovništvo. Nacionalizem. Veleizdaja«, v kolikor žali čast od nas visoko čislane slovenske duhovščine. Obžalujemo, da je bil članek v list sprejet.« — Društvo za varstvo duhovniških pravic lavantinske škofije je pristavilo, da se zadovoljava z zgorajšnjim pojasnilom in da smatra zadevo, v kolikor se tiče izdajatelja in uredništva, za končano.

Božična v Tomaju se je dobro sponesla in se ponovi 1. in 6. januarja z drugim vspehom.

»**Vestnik slovenske krščansko-socialne zveze**« je ravnokar izšel (4. in 5. številka) in prinaša tako izvrstno vsebino, da bode vsakega razveselil. Članki so ne-le temeljito spisani, marveč tudi zelo aktualni, tako: Krekova članka »Za vsakdanji kruh«, »Angleška politika«, Grivčev »Vzhodni obred«, dalje »Moratorij«, Dr. Natlačen razlaga »Novo postavo«, Bartel opisuje »Kmetijsko gospodarstvo v sedanjem času« in dr. Šarabon »Politične umore zadnjih 50 let«. Posebno zanimiv je članek »Bakterije« in Remčev članek »Stroji za odpomoč kmetu in obrtniku«. V drobtinah je polno koristnih namigljajev za našo organizacijo.

Nujna prošnja na Prečastita cerkvena oskrbnitstva. Radi pomanjkanja izvežbane osobja in radi prometnih težkoč v sedanjih časih, uljudno prosim vsa ona prečastita cerkvena oskrbnitstva, katera me nameravajo tudi za bodočo Svečnico 1915 počastiti s svojimi naročili, da bi blagovolila pohiteti z naročili koj po novem letu. Le tem potom si lahko č. g. odjemniki zagotovijo dobro in točno postrežbo. Se priporočam, ter bilježim z odličnim spoštovanjem

J. Kopač, svečar, Gorica.

Novice s Kanalskega. Nesreča: Ponesrečil je črnovojnik Franc Kmenta, star 40 let iz Cejkovic na Moravskem. V nedeljo popoldne je šel v Ročinj. Nazaj gredé je padel v ročinjskem klanecu pod pot, ter si zlomil tilnik, ter bil je na mestu mrtev. Z vojaško častjo so ga pogrebli v Kanalu 30. dec.

Dekliška Marijina družba se pridno giblje. Nabrala je nad 500 kron za rdeči križ. več sto kron za podporo domačim. Pa tudi druge gospe kanalske so nabirale ter poslale obleko in druge reči 7. lovskemu bataljonu, ki je bil nastanjen v Kanalu. G. tajnik Anton Bajt pa je nabral darove za božičnico, ter jih poslal domačim kanalskim vojakom na bojno polje, za kar mu bodo gotovo hvaležni.

Duhovne vaje za Marijino družbo je imel preč. g. Franc Pirc od 17-20 decembra s prav povoljnim vspehom. Njegovi lepi nauki bodo obradili obilo sadu in božjega blagoslova za Marijino družbo.

Leto ne navadno dolgo časa priznaša našim hribom sneg. Vlažno vreme je sicer nezdravo, pa vendar ni tako občutljivo. Za silvestrov večer napravljajo veselico v prid rudečega križa.

»Soča« bo zopet izhajala pod Gabrščekovim uredništvom. Konsorcij, ki jo je kupil pred kratkim časom od lastnika Andreja Gaberščka, jo je sedaj opustil in prevzel jo je zopet Andrej Gaberšček.

21-letnikov »Dom in Sveta« ima prodaj g. Jožef Pavlin v št. Andrežu na Mirenski cesti.

Lep šopek svežih trobentic je prinesel prijatelj našega lista v nedeljo v naše vredništvo. Nabrane so bile v Panovcu ob poti.

Roparski napad v Zagrebu. Te dni jutranjim vlakom se je pripeljala iz Budimpešte v Zagreb gostilničarka Marija Kratenstein ter je odšla s kolodvora skozi Prilaz Gjure Deželca v vojašnico, kjer se nahaja njen sin, da ga obišče. Ko se je okoli pol šestih nahajala na vogalu Prilaza in Krajske ulice, jo nenadoma ustavi njej neznan vojak, zamahne z bajonetom, ji zada dve smrtonevarni rani na čelu ter ji vzame zlato verižico in de narnico ter brez sledu izgne. Nesrečna žena se je zgrudila vsa oblita s krvjo na zemljo, kjer je ležala nezavestna. Člani »Rdečega križa« so bili obveščeni o tem nesrečnem slučaju ter so jo prepeljali v Rudolfovo vojašnico, od tam pa v bolnico usmiljenih bratov, kjer se hri s smrtjo. Ta razbojniški napad je bil naznanjen vojaški in policijski oblasti kakor tudi držav

nemu pravdnitstvu ter so storili vse, da najdejo zločinca. Dosedaj so bili vsi koraki brezuspešni, ker nesrečna gospa še ni prišla k zavesti ter ne more dati nobenih podatkov.

Cene kruha v Gorici so od 19. dec. dalje nekoliko nižje kot so bile prej. Kakor čujemo so pa nekateri peki prodajali vse praznike kruh še po stari ceni t. j. n. pr. 60 vin. kg, mesto 54 vin. kg. Izgovarjali so se s tem, da še niso dobili v tem oziru nikakega uradnega obvestila.

Italijanska kraljica je povila hčerko. O priliki rojstva princezinje Marije je odredil italijanski kralj zelo dalekosežno amnestijo, od katere pa so izvzeti zločini uboja in težke telesne poškodbe.

6-letnica strašnega potresa v Kalabriji. Ravno 6 let po onem velikem potresu v Kalabriji je poteklo dne 29. dec. Ob tej priliki si je nadelo glavno mesto te dežele, Reggio, žalno obličje. Ta dan se je vršil tudi, kakor vsako leto, veliko žalni sprevod na pokopališče k skupnemu grobu potresnih žrtev. Zanimivo je, da se je v tem času prebivalstvo mesta, ki je tudi že prenovljeno, pomnožilo za deset tisoč oseb (toliko jih je namreč takrat ponesrečilo), tako, da je stanje prebivalstva že sedaj isto, kot je bilo pred potresom.

Današnji številki prilagamo prospekte „Srečkovnega zastopstva v Ljubljani“, ki so za zadnjo prepozno došli.

Kolera. Uradno poročajo, da se je 28. dec. pojavil en slučaj kolere v Celju in 4 v Krakovu. Vsi 4 slučaji so vojaki.

Bruno Garibaldi padel v boju z Nemci. Umrl je na ranah, ki jih je dobil, ko se je ob francoski strani bojeval na čelu svoje stotnije, Bruno Garibaldi, sin Ricciotta Garibaldi.

Iz pisem naših junakov.

Pisma iz ruske bolnišnice.

Naš vrlji Orel Franc Lupin iz št. Andreža je v Galiciji ozebel in tako prišel v reke Rusom. Iz Moskve, kjer sedaj leži v bolnišnici piše domov več pisem, ki jih priobčujemo po vrsti in izvlečku.

Moskva, 18. nov. 1914.

Dragi prijatelj! Danes Ti pišem drugič. Prvič sem Ti pisal na bojnem polju pod milim nebom. Danes pa v lepi beli sobi na bolniški postelji. Prestal sem mnogo bojev, mnogo pretrpel, videl mnogo lepega, a tudi mnogo groznega. Med krogli sem hodil, gostimi ko dež in toča. Zato lahko pričam moja na več straneh razstreljena puška. Varoval sem jo do zadnje moči, dokler mi je oslabelemu ni ruska roka iztrgala. Kako radi bi jo bil še kdaj nesel na stražo k smodnišnici na štandrezko polje, a Bog tega ni dopustil.

Zadnji čas sem bil pod milim nebom 18 dni in 18 noči, le 200 korakov proč od Rusov. Zadnji dan smo odšli. Jaz sem hodil le nekaj časa, ponoči pa sem ostal v temnem gozdu. Vsi so odšli, jaz pa nisem več vedel, kam naj se obrnem. Krogla pa so švigale od vseh strani. Odpovedale so mi noge in nisem mogel več stopiti na nje. Drugo jutro nisem mogel več naprej. Tedaj so prišli mimo Rusi in me mirno odnesli med svoje. Bil sem v Galiciji v več bolnišnicah, odkoder so me peljali daleč v Rusijo, v veliko mesto Moskvo, kjer se sedaj nahajam. Med tem sem pa še huje obbolel, da moram trpeti noč in dan. Tudi med ruskimi četami moram poskusiti, kako se tam deli črni kruh. Tolaži pa me, da sem videl lepo Moskvo. — Moj najhujši boj je bil 10. septembra. Krogle so padale na nas ko dež in toča. Seveda tudi mi nisem spal. Osebito strojne puške in topovi so delovali. Medtem ko so Rusi ostali le na mestu, smo mi v presledkih šli dalje. Takoj ko smo vstali, pa so brizgale krogle okrog nas. To je trajalo do 4h pop., dokler nismo prišli tako blizu, da smo napravili napad z bajonetom. Polje je bilo z ranjenci pokrito. Vsega ni mogoče popisati. Kaj je bilo pa še le pri napadu z bajoneti, to prihranim, da Ti povem ustno...

Moskva, 19. nov.

Dragi stariši! ... Bolezen se mi je nekoliko olajšala. Tudi k mizi sem že šel in Vam pisal s črnim. Upanje imam, da ozdravim kmalu, ker tu je redno in skrbno zdravljenje. Ko bom ozdravel, bom gotovo moral jaz toplejo obleko in obuvale do kolen (Trombe). Tu ima tako obuvale vsak otrok, da more le hoditi. Sicer tu ni drago vse skupaj, jaz imam še nad 40 K avstrijskega denarja, ki ga pa ne morem menjati, oziroma mi dajejo zanj premalo. Sam pa na banko ne morem. Kruh si moram tudi kupovati sam.

Po vročih bojih sem bil potreben počitka, tako sem bil izmučen. Rekli so mi tu, da imam 40 let, ker mi je brada

zrastla in dolgi lasje. JEDI so tu vse drugačne ko pri nas. Najboljši med njimi je beli kruh, ki je tu boljši ko pri nas. Zjutraj in za južno ni drugega ko čaj s koščekom kruha. Opoldne in zvečer pa juha, a drugačna ko pri nas, če ravno je tudi ta iz mesa.

Prikuha je zelo čudna. Seveda vsega dobimo bolj za spomin ko pa da bi se najede! do siteda. Dnevi so mi strašno dolgi in še daljše noči. Zdi se mi, da sem tu že celo leto. Na dom kar mislimi več ne morem, ker Bog vsevečni ve, kedaj ga bom še videl; predaleč sem od njega in še dalje bom šel. Orgljati bom menda tudi pozabil. Božične praznike bom letos imel žalostne. Ne vem, če si bo tu kdo mislil kaj da je. Če je tu kaj katoličanov, bodo jih že praznovali, a ne vem, če so. Želim Vam boljših praznikov ko jih bom tu imel jaz. — Sveta in ljudi imam pa priliko videti dovolj. Naučiti se bom moral rusko, kar pa ni težko. Razumem že mnogo.

Moskva, 23. nov.

Dragi stariši! ... Meni je včasih boljše, včasih slabše. Nog nimam več otečenih, a bolijo me ko prej. Vedno me v prste in sploh v noge ali hudo zebe ali pa mi je vroče, mi nič ne pomaga, če se tudi potim, da sem ves moker po životu. Sploh so mi noge vse mrtve in kakor bi mlelo v njih in se drobilo. Osebito mi je hudo, ker mi po noči ne puste bolečine spat. Denarja ne morem zmenjati. Ne vem, kaj bom brez vinarja sedaj. Ko bi imel le za kruh... Sedaj bo tudi doma pričela zima, a kakor tukaj ne... Če računam vse skupaj, sem se od doma do tu vozil skupno 10 dni in 10 noči. Tako visokih palač v Gorici ne vidite ko so tu. Tudi cerkve so videti lepe in jako velike, mislim, da so katoliške. Če sem nekoga prav razumel, je tu 50 katoliških cerkev. (Op. uredništva: Pisec se moti. Moskva je znana po svojih lepih cerkvah, a te so pravoslavne. Morda pravoslavni agitatorji begajo naše ujetnike, češ da so cerkve katoliške).

Moskva, 26. nov.

Dragi prijatelj! Gotovo si že izvedel, kje sem. Jaz sem obolet in Rusi so me odpeljali daleč v svojo deželo v Moskvo. Upanje, da kmalu ozdravim; kajti skrb marljivih in dobrih zdravnikov in drugega osobja je hvalevredna. Zdravniki in sploh vsi so jako prijazni in zgovorni ter ni pri njih nobena prošnja neuslišana. Do Avstrijev imajo veliko spoštovanje ter skrbijo za nje ko za svoje. Kaj pa bo potem, ko ozdravim, ne vem. Večinoma govore, da nas odpeljejo v Sibirijo, in sicer pravijo, da pridemo Avstriji v južno toplejšo Sibirijo. Oni pa, ki so se pregrešili kakega hudodelstva (kar velja le o nemških in turških vjetnikih), poidejo v Sibirijo in tam bodo morali na lov na divjaci. V mrzli Sibiriji na bele medvede in volkove, v topli pa celo nad tigre in enake pošasti, ki jih je tam dovolj. Koliko pa je na tem resnice, ne vem. To mi je pravila usmiljena sestra, ki mi streže. Upanje, pa da do tega ne pridemo, ampak imamo drugo upanje, da se Bog ljudstva usmili in pošlje zaželjeni mir. Potem se vrnemo v domačo Sibirijo, kjer pa ni medvedov. Z zdravjem mi gre počasi, a bolje je le. Tu so hudi mrazovi in debel sneg, ki vsaki dan mete od jutra do noči, od večera do jutra. Ljudje se vozijo le na saneh. Taki imajo tudi kočije, pošto in sploh vse, kakor pri nas na kolesih. Priliko imam videti mnogo. Celo rusko se bom naučil, če bom le hotel. Z onim, na katerega sem toliko časa streljal in gledal, da ga uničim, sedaj kot bolnika leživa skupaj kot prijatelja... Bog daj, da bi kmalu ozdravel in se čimprej vrnil v zaželjeno domovino.

Naši junaški Tolminci.

Dne 15. dec. piše iz Galicije Lovrenc Torkar od 8. top. polka domov v vas Kuk št. 1 pri Podbrdu. Bil je odlikovan s svetinjo za hrabrost.

»Dolgo Vam nisem že pisal, ker ni čas pripuščal. Zdaj pišem pismo na kano. Moj konjiček mi gleda nasproti in misli, da nisem pravi. Poprej nisem imel medalje, sedaj jo pa imam. Naznanjam Vam, da sem odlikovan s srebrno svetinjo. Tu v Galiciji slišim sedaj več pokanja en sam dan z našimi kanoni ko poprej v Gorici celo leto.

Janez Čufer od 7. pešpolka iz Trtnika št. 12 pri Podbrdu pa piše:

»Dragi bratranec! Prejmi moj srčni pozdrav. Sedaj sem že drugič tukaj. Rana se mi je dobro zacelila. Naznanim Ti, da že en cel teden marširamo za Rusom, pa ne pridemo do njega. Gre vedno nazaj. Strašno Rusov pade in polovimo jih veliko. Cele kompanije jih srečujemo dan za dnem. Če pojde tako naprej, bo moral Rus kmalu zapustiti Galicijo.«

Pripomnimo, da sta oba ta dva junaška naročnika »Novega Časac«.

Iz hudih bojev ob Drini.

Iz Celovca nam je 17. dec. pisal naš rihemberški rojak Anton Mihelj zanimivo pismo o hudih bojih, ki so jih bojevali naši goriški črnovojniki meseca oktobra in novembra s Srbi ob Drini. Iz pisma posnemamo:

Naš 27. črnovojniški bataljon se je odpeljal iz Gorice 11. oktobra, in sicer stotniji 2/6 in 3/6. Dne 14. okt. smo došli v Bosno na postajo Han Pesek. Dne 21. okt. smo zasledili sovražnika. Imeli smo povelje, iti na hrib Roksanica Marjanovič. Ze zvečer smo se pozdravljali s srbsko patroljo. Po noči pa nas je skrila tema in škropil nas je mrzel dež. Napravimo četverokot. Ko se 22. okt. zdani, preiskujemo dalje gosti gozd. Dospemo na kraj gozda, kjer je bilo bolj svitlo in dreve in grmičevje redkejše. Tam zadenemo ravno na srbsko taborišče. Začne se hud boj. Napravimo naskok. V hudem boju smo izgubili stik med seboj. Padlo jih je precej na obeh straneh. Drugi dan se snidemo obe kompaniji, ki smo se v Gorici med seboj za šalo imenovali »zelenkarje« in »rdečkarje«. Tu smo se sprijaznili in stopili v eno kompanijo. Bili smo skoro sami možje iz goriške okolice. Iz Rihemberga nas je bilo skupaj še 8. V neki mošnji dobimo naše ranjence, ki so jih ondi spravili Srbi. Obvezali so jih in jim dali ruma. Naš stotnik Verhovc, ki je postal poveljnik bataljona, je prišel med nje in jim razdelil tobaka in cigaret in kar je imel drobiti. Dne 6. nov. smo bili v Zadrinaču. Po noči smo prekoračili Drino. Dne 11. nov. smo stopili zopet v vojno črto na desnem krilu naše 6. armade. Popoldne sem zapustil svoje drage prijatelje in šel iskat svojega ranjenega gospoda. Dobil sem ga na obvezovališču v vasi Pečka. Dne 12. nov. sem pozdravil našega zdravnika g. dr. Pikla, ki je bil v Gornice v bolnišnico: Blazenica, Zadrinač, rici zobozdravnik. Nato smo šli iz bolnišnice Ljubovija, Zvornik, Tuzla in dne 17. nov. sva dospela v Celovec. Tu sem se že naučil nekaj nemških besed »hin und her«. Zagledal sem tu tudi svoja ljuba prijatelja »Novi Čas« in »Slovenec«, ki sta mi delala kratek čas. Naš poveljnik Verhovc se je 14. dec. ranjen peljal skozi Celovec v Gorico. To je hrabra blaga slovenska duša, doma iz Ljubljane.

Pozdravljam vse slovenske fante in može na bojišču in v domovini ter jim voščim vesele božične praznike in srečno novo leto. Dne 18. dec. se zopet odpeljem s svojim gospodom g. poročnikom Smolli na Ogrsko

Pozdrav slovenskih fantov s francoskega bojišča.

Slovenski topničarji: Vincenc Opara iz Rodika na Krasu, Jožef Germek iz Kazelj pri Sežani, Makovec Leopold iz Gabrovice pri Komnu, Leop. Makuc iz Sv. Lucije, Ivan Vodanik, Mart. Vihar, Ant. Gobec iz Štajerskega, Janez Budic iz Vel. Doline na Dolenskem, Jakob Komidar iz Loške doline na Gorenjskem, Fr. Žilih iz Gorenjskega ter Peter Horvat pišejo s francoskega bojišča: Dne 7. dec. okrog polдне smo začeli streljati na francosko baterijo, ki so jo postavili Francozi proti nam; a v teku pol ure so bili francoski topovi razbiti in moštvo ob topovih pobito, da še samo ni vedelo kedaj. Le en vojak je ostal živ, čeprav na pol mrtev vsled pritiska naše krogle. Tekel je tjavendan naprej in prišel v roke nemškemu vojakom. Ta je povedal, kaj se je zgodilo. — Ob 4 uri popoldne nam zopet javi naš g. nadporočnik, da je opazil neko francosko baterijo težkih topov. Tudi na te se spravimo in v pol uri so razbiti. Ubilih je tudi nekaj vojakov, ostali so ušli. Tu smo sami Slovenci, avstrijski fantje, ki smo prišli iz Vipavske doline. Sedaj smo še v Belgiji proti francoski trdnjavi Calais. Tu zbrani pozdravljamo vse domače slovenske kraje.

Z bojnega polja.

Marija ga je varovala.

Grozna smrt dveh bogokletcev.

N. Ostruh iz št. Lovrenca nad Mariborom, ki se je vrnil ranjen v prsa iz južnega bojišča, pripoveduje sledeče:

Bilo je na Malo Gospojnico, dne 8. septembra. Pričakovali smo ravno ta dan vroč boj, ker tu na bojišču ni praznika. Jaz in dva tovariša, oba moja znanca-rudarja, smo opazovali izhajajoče solnce, ki je ravno priplavalo izza srbskih hribov in eden tovarišev pravi:

»Kdo ve, ali bomo še zvečer, ko bo zahajalo solnce tako nizko nad hribi, kot sedaj, še vsi trije živi in zdravi skupaj!«

»Le tedaj, ako nam pomagata Bog in Marija, drugače ne«, sem odgovoril, »na to še imam polno zaupanje!«

Tovariša pa se začneta na ves glas krohovati in eden pravi: »Ali si še vedno

bedak, kot si bil; si že pač dovolj star, da bi ne verjel več takšnih neumnosti! Ali torej res misliš, da je Bog?»

»To sem veroval vedno, verujem pa še zlasti sedaj in zopet vama pravim, da le na Boga imam še zaupanje!«

Ali, o groza, nisem še izrekel zadnje besede, ko se razpoči v neposredni bližini šrapnel. Enemu mojemu tovarišu je preklal glavo in mu je odnesel polovico; drugemu je odtrgal desno roko pri rami proč in oba sta bila pri priči mrtva, v mene pa je priletelo lenekaj prsti, ki se je dvignila ob padcu šrapnela. Izpreletela me je nepopisna groza, dvignil sem sklenjene roke kvišku in zaklical: »Hvala ti tisočera, dobri Bog, da si na tako čudežen način poplačal mojo vero!«

Takšnih slučajev bi vam lahko navedel mnogo in mnogo, kako grozno Bog ravno v vojski kaznuje bogokletneže, kako čudežno pa plačuje tiste, ki stavijo zaupanje v njega, in bolj kot kedaj, verujem sedaj, da je Bog!

Marljina svetinjska rešila življenje.

Duhovniku, ki streže v Klosterneuburgu ranjencem, je pravil ranjeni Gustav Baser: Ko sem se poslavljaj od svoje dobre mamice, mi je obesila za vrat svetinjsko, da bi ne bilo slovo tako resno, bi se ji bil smejal, kajti nisem veroval več ne v Boga, ne v h... Pojoč sem odšel na bojno polje, na Boga in na Marijo nisem niti mislil, saj jih zame niti bilo ni, na svetinjsko sem bil že pozabil. In vendar je bila moja rešiteljica. — Ležal sem v jarku, na nas je deževalo šrapnelov in krogel. Nakrat čutim udarec v prsa, topli kri se mi vlije na roko, ko se odpnem. Glejte: krogla je zadela ravno na svetinjsko in se je odbila od nje. Svetinjska je zvitna, krogla me je samo oprasnila, da je nisem imel za vratom, bi bil že izpoznal na onem svetu Boga — tako pa vem in verujem in spričujem že tu, da sta Bog in Marija, ki varujeta vojake. — Pri teh besedah je pokazal Baser svetinjsko in kroglo in klical je glasno svojim tovarišem: »Naj mi ne zabavlja več nikdo v moji navzočnosti čez vero in čez Mater božjo!«

Iskre iz sedanjosti vojske.

1. Turki proti francoskim redovnikom. Posledice vojske se ne kažejo le v Evropi, ampak kakor smo že zadnjič videli, tudi zunaj Evrope. V Bejrutu, velikem mestu v Siriji ob Sredozemskem morju, severno od Palestine, se nahaja slovito katoliško vseučilišče, katero je vzdrževala francoska vlada in na katerem so poučevali kot profesorji francoski jezuitje in francoski lajki. Vseučilišče ima na razpolago bogato knjižnico, s silno dragocenimi arabskimi rokopisi; z vseučiliščem je združena tudi velika moderno vrejena tiskarna, v kateri je izhajal dnevnik v arabskem jeziku. Z vseučiliščem je bila združena tudi medicinska fakulteta. Dijakov in slušateljev je imel več kot 2000, ki so tja zahajali od vseh mogočih narodov. Vseučilišče je napravilo mnogo dobrega v prid katoliške vere, pa tudi francoskega naroda, od katerega je bilo vzdrževano.

Komaj je Turčija proglasila vojsko proti Rusiji, Francoski in Angleški, je dala turška vlada takoj zapreti vseučilišče, patrom pa ukazala, da se morajo tekom ene ure izseliti iz poslopja, ki so je turške čete takoj zasedle. Z veliko težavo so ubogi patri dobili začasno bivanje pri drugih redovnih zavodih. Kmalu potem so morali francoski jezuitje, pa tudi še vsi redovniki in redovnice iz drugih francoskih zavodov mesto zapustiti ter odpotovati v Aleksandrijo na italijanskem parniku »Sirakuzac«.

Škoda bi bila res neizmerna, če bi katoliško vseučilišče v Bejrutu moralo na tak način prenehati.

2.) Turki onečastili katoliško cerkev. Tudi v Carigradu so Turki zaprli silno veliko francoskih šol, ki so bile v rokavi redovnikov in redovnic. Še 22. dec. je zapustilo 200 duhovnikov in sester Carigrad ter odpotovalo čez bolgarski Dedeagač na Francosko. Na postaji so bili vsi silno natančno preiskani. Redovnicam so šle preiskavat posebne turške nadzornice celo v nogavice na nogah. Istega dne je šel »Imam« (turški duhovnik) male mošeje, ki se nahaja v Carigradu tik šolskega poslopja sv. Pulherije francoskih lazaristov, v šolsko cerkvico, ko je prelomil pečate, s katerimi so duhovniki pred odhodom zaprli cerkvena vrata. Imam je pripeljal seboj v cerkev ovna ter ga zaklal po turškem obredu na stopnjicah oltarja. Nato je opravil turške molitve, s katerimi je posvetil cerkev za turško bogočastje. Potem so bile poklicane še turške deklice iz bližnje šole, ki so v isti namen opravile

predpisano turško obredno molitev. Še nikdar niso kaj takega Turki v Carigradu napravili, odkar so po istem obredu l. 1453 cerkev sv. Sofije spremenili v mošejo.

3.) Papež tolaži Belgijce. Vatikansko glasilo v Rimu »Acta Apostolicae Sedis« prinaša pismo, ki je sv. Oče naslovil na belgijskega kardinala Mercierja. Papež izraža svoje sočutje k težkim razmeram, v katerih se nahajajo Belgijci. Petrov novič odklanja, ki so ga navzlic vsej nesreči nabrali Belgijci za Sv. Stolico ter ga določa v pomoč trpečega ljudstva. Sveti Oče pravi, da se i sam čuti zadetega najhujše boli ko gleda na Belgijce, ki so njemu tako dragi in ki se sedaj radi grozne in usodne vojske nahajajo v razmerah, vrednih res vsega pomilovanja. »Mi vidimo res«, pravi dobesedno papeževo pismo, »kako trpi sam kralj Belgijcev in njegova visoka rodbina, kako trpe oni, ki upravljajo javne zadeve, kako trpe odličnjaki, škofje in duhovniki in celo ljudstvo. Te reči ganejo k sočutju vsako usmiljeno srce, in še posebej naše, ki je polno očetovske ljubezni.« Dalje izraža svoje zadovoljstvo nad tem, kar je nadškof v Kölnu na Nemškem kardinal Hartmann dosegel v prilog francoskih in belgijskih duhovnikov, ki se nahajajo kot vjetniki na Nemškem. Potem piše, da je izvedel, kako nameravajo verniki v Belgiji sredi vojskih grozot tudi tekoče leto nabirati po svoji stari, plemeniti navadi darove za sv. Petra, kar dokazuje na izreden način njih udanost in ljubezen do sv. Stolice. Sv. Oče izraža k temu svoje občudovanje in svojo hvaležnost, toda izjavlja: »Ko premišljujemo težke in nesrečne razmere, v katerih se predragi sinovi po večini nahajajo, ne moremo nikakor odločiti se, da bi sprejeli njih namen. Hočemo, da se darovi, če se na kak način bodo mogli zbrati, oddajo v pomoč belgijskega ljudstva, ki je tako vredno sočutja in se tako odlikuje po svoji plemenitosti in verskem mišljenju.« Sv. Oče pozivlja belgijsko ljudstvo, naj zaupa v božjo pomoč in v oni mir, ki so ga Gospodovi angelji oznanjali ljudem.

»V sedanjih težavah in bojih, v katerih so predragi sinovi tlačeni, naj pred vsem njih srce to tolaži, da roka Gospodova ni skrajšana, da bi ne mogla več rešiti. Pa tudi Njegovo uho ni zaprto, da bi ne uslišalo. V nadeji na božjo pomoč naj jih povzdigne misel na bližnje dneve, kjer bomo praznovali oni mir, ki ga je Bog po svojih angeljih ljudem naznanil. Njih upadla in trpeča srca pa naj tudi krepča in tolaži svedočba Naše očetovske ljubezni, s katero z vsemi močmi prosimo Boga, naj ima usmiljenje z vsem belgijskim ljudstvom in naj natrosi na nje s svojo največjo naklonjenostjo vse vrste dobrin.«

Nato blagoslavlja sv. Oče kardinala samega in vse belgijsko ljudstvo.

Kruto postopanje v Egiptu z Avstrijci.

Dva slovenska frančiškana vojna ujetnika.

V Osek se je vrnila iz Egipta Marija Živec, ki je odšla iz Aleksandrije 28. novembra. Pripoveduje, da so ta dan odpeljali iz Egipta 368 avstrijskih in nemških vjetnikov na Malto, med njimi mnogo Slovencev. Med vjetimi sta Slovenca p. Adolf Čadež in p. Evgen Stanet in še en nemški redovnik. Angleži so spravili na Malto v vjetništvo vse avstrijske in nemške državljane moškega spola. En nemški učitelj glasbe je ravno došel iz Carigrada. Angleži so izvedeli, da je tam govoril z odstavljenim egiptovskim kedivom. V 48 urah so ga spravili na Malto.

P. Adolf je pri odhodu hotel izročiti Mariji Živec pismo na »Slovenca«, da tako obvesti svoje o svoji usodi. To pa so mu odsvetovali, vsled česar ji ni izročil pisma. In prav je bilo tako. Vse ženske, ki so se vračale, so bile silno strogo preiskane. Ona je bila 2 uri na dogani v preiskavi. Prebrskali so ji natančno vse najmanjše papirčke.

Predno se je odpeljala, se je pripeljala v Egipt 27.000 Indijcev-vojakov. Pravi pa, da so to večinoma sami mladiči in

slabiči, kakoršnih en »Arabec lahko porhrušta 20«.

Iz Egipta so se smele izseliti le ženske in redovnice. Angleži postopajo z vsemi strašno kruto. Med družinami onih, pa, ki so vjeti na Malto, je zavladala grozna beda. Draginja je od dne do dne hujša. Meso je bilo že tedaj po K 2.40 kilo. Ubogi od vseh zapuščeni si ne morejo drugače pomagati kakor, da se več družin združi v eno gospodinjstvo. Celo po 4 družine se združijo skupaj, da lažje zmagujejo stroške. Pripovedovalka pravi, da je v Egiptu sedaj tako hudo, da niti najhujšemu sovražniku ne privoščijo take bede. —

Marija Živec je na povratku imela tudi veliko neprilik. Ko se je vozila na laškem parniku domov, je bila na otoku Krf okradena. Ukradena ji je bila ura z verižico in prstan.

Otrok avstrijskega polka.

Neki častnik z Dunaja je prišel na svojih poizvedovanjih v zapuščeno vas na Rusko Poljskem. Med gramozom podrte hiše je našel do tri leta starega dečka, ki je začel, ko je zagledal častnika, na vso moč kričati: »Rus! Rus!« Mahal je z ročicami, kot da bi se hotel ubraniti častnika. Otroku se je poznalo, da je mnogo prestal. Častnik je poizkušal dečka potolažiti in poizvedeti, kako mu je ime. Ko se je deček pomiril, ga je vzel častnik v naročje in ga nesel do postaje, kjer se je nahajal tren. Bil je to ljubeznjivi deček, toda zelo zanemarjen. V laseh je imel polno golazni. Umili so ga in ocedili.

Med tem se je raznesla med častniki novica, da je poročnik B. »ujel Rusa«. Vsi častniki so ga prišli gledat in se srčno smejali, ko so zagledali dečka, ki je veljal za »ujetega Rusa«. Prinesli so mu kruha, čokolade in drugo. »Ujeti Rus« je postal kmalu ljubljenev vseh. Napravili so mu posteljo s tem, da so v velik zaboj, v katerem so bile prej konzerve, dali slame in nekaj odej. Ta »postelja« je mlademu dopadla.

Ker pa je bilo treba dati malemu tudi ime, so častniki sklenili, da naj bo krščen. Gospod kurat ga je krstil, častnik, ki ga je v vasi našel, pa je bil njegov boter. Dali so mu krstno ime Franc Jozef Viljem, priimek pa Vojska. Za krstno darilo so mu častniki kupili obleke, tako da izgleda mali deček sedaj prav dobro. Za igrabo pa so mu vojaki preskrbeli kožo. Tako je postal mali deček ljubljenev regimanta. Če se regiment seli, posade dečka v zaboju na voz, da se pelje z njimi.

Častniški zbor je sklenil, da bo pustil na stroške častnikov dečka vzgojiti.

Ali ste že poravnali naročnino?

Vino motno, zavreto, se popravi kako tudi odvzame duh po plesni ali muhi. Vzorec prinesiti ali poslati. Naslov pové upravništvo »Novega Časa«.

Prazne vrče in zabojčke od

PETROLEJA

kupuje v vsaki množini po obični ceni

J. Kopač, svečar
v Gorici.

Edino moderno delavnico

z električno gonilno silo.
toplo priporoča

Josip Lipicer

Stolna ulica števil. 7
(župnijski hiši)

preč. duhovščini za izdelovanje cerkvenih posode, orodja in lestencev. Stare posode, orodje, se temeljito prenovijo po kakor mogoče nizki ceni in tudi na obroke.

Vse lastnega izdelka.

Najnovejše vesti.

Boji z Rusi.

Dunaj 30. (Kor.) Uradno se poroča: 30. decembra, opoldne.

V Karpatih so naše čete napadle severno od Užoškega prelaza in zavzele več vrhov.

Severno od Lupkovskega prelaza je naš napad ustavil rusko prodiranje.

Dalje proti zapadu se je sovražnik s slabejšimi močmi približal posameznim prelazom.

Severno od Gorlic, severozapadno od Zakliczyna in ob dolnji Nidi so se izjalovili ruski napadi ob težkih izgubah.

V ozemlju vzhodno in jugovzhodno od Tomašovega so napredovali zavezniški.

Berlin 30. (Kor.) Wolffov urad poroča:

Veliki glavni stan, 30. novembra, dopoldne.

Na Vzhodnem Pruskem je bila ruska armadna konjica porinjena proti Pilskalam.

Na Poljskem, na desnem bregu Visle, je položaj neizpremenjen.

Na zapadnem bregu Visle se je nadaljevala ofenziva vzhodno od Podzurja.

V ostalem se boji nadaljujejo vzhodno od Poravja ter pri Inowłodzu in jugozapadno.

Po zunanjih vesteh se zdi, kakor bi ne bila Lowicz in Skierniewice v naši posesti. Ta kraja smo že vzeli več kot pred šestimi dnevi. Skierniewice leži daleč za našo fronto.

Odbit napad Črnogorcev.

Dunaj 30. (Kor.) Uradno se poroča: 30. decembra, opoldne.

Na balkanskem bojišču vlada ob srbski meji mir.

Nočni napadi Črnogorcev na Gat pri Avtovcu in na Lastvo pri Trebinju so bili zavrjeni.

Darovi.

V denarju za vojake došlo slov. nabiralnici: Preč. Fr. Hliš, vikar Orehek, nabrala gđč. Čufer Ant. Hliš K 25; Podgorška duhovnja K 20, Maurič Fr. Plešivo Medana K 10. Mart. Poberaj, Gorica K 5.

Kar je došlo v blagu priobčimo v št. pozneje.

Za družine daroval K 10 Andrej Cotar črevlj. mojster Rupa.

Učenca

iz poštena hiše za trgovino jestvin se išče.

— Naslov poizve uredništvo. —

— Veselja in sreče polno —

NOVO LETO

vošči slavnemu občinstvu, posebno svojim obiskovalcem

P. Kamenšek,
gostilna na Kornu št. 7.

Franc Obid, paser v Cerknem

se uljudno priporoča č. cerkvenim

oskrbništvom za izdelovanje cerkvenega orodja, kakor: moštrance,

kelhe, lestence, svečnike i. t. d.

Popravlja, prenavlja, pozlačuje, posrebruje, tudi staro cerkveno orodje.

Solidna tvrstitev! — Zmerne cene!

Ljubljanska kreditna banka podružnica v Gorici.

Centrala Ljubljana, p. družnice: Celje, Celovec, Sasajevo, Split, Trst.

Vloge na knjižice po 4½% v tekočem računu po dogovoru.

Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst, deviz-valut.

Borzna naročila.

Promese za vsa zrebanja.

Vročenje kuponov in izžrebanih vrednostnih papirjev.

Eskont menic.

Stavbeni krediti.

Predujmi vrednostni na papirje.

Srečke na obroke.

Sprejemanje vrednot v varstvo in oskrbovanje

Safes.

Nakazila v inozemstvo.

Kreditna pisma.